

Нарушената дружба.

(Народна приказка)

Нѣкога единъ беденъ човѣкъ си ималъ лозе, което сработвалъ много грижливо — гледалъ го като очитѣ си, защото отъ него прехранвалъ челядта си.

За нещастие, въ лозето се настанилъ единъ голѣмъ смокъ. Загрижилъ се бедния човѣкъ: съ страхъ влизалъ и съ страхъ излизалъ отъ лозето, не можелъ спокойно и грижливо да го обработва, защото все трѣбвало да се озърта да го не нападне тази страшна гадъ.

Минало време. Смокътъ привикналъ къмъ стопанина на лозето, а и той къмъ смока. Тѣ не само не се боели вече единъ отъ другъ, но си и услужвали. Смокътъ пазелъ лозето отъ злосторници. Тѣ, като знаели, че въ лозето живѣе страшния смокъ, не смѣли да крадатъ грозде. А човѣкътъ отъ благодарностъ носѣлъ на животното сегисъ-тогисъ храница.

Единъ день неочаквано дружбата се нарушила. Нѣколко деца, заедно съ детето на стопанина, отишли на лозето да ядатъ грозде. Изкочилъ на срѣща имъ смокътъ и почналъ да съска страшно. Децата, вмѣсто да се върнатъ, почнали да хвърлятъ по него камъни. Разсърденъ, смокътъ се спусналъ и ухапалъ детето на стопанина, което следъ два дни умрѣло.

Ядосалъ се стопанинътъ на смока, грабналъ бравата и отишълъ на лозето.

Смокътъ безъ да подозира нѣщо, излѣзълъ отъ дупката си и се припекалъ на слѣнце. Издѣбналъ го човѣкътъ, замахналъ съ бравата да го убие, но успѣлъ да отсече само края на опашката му.

Отъ този часъ настава тежко положенне. Смокътъ, щомъ зърнѣлъ човѣка, скривалъ се въ трѣвата, готовъ всѣки моментъ да му отмѣсти. Отъ друга страна, човѣкътъ не смѣялъ свободно да се движи изъ лозето и да го обработва. Така малко по-малко лозето запустѣло, тревясало и престанало да дава плодъ.